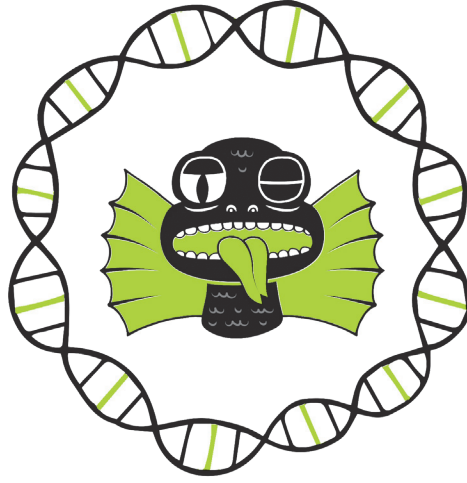

GİRİŞ

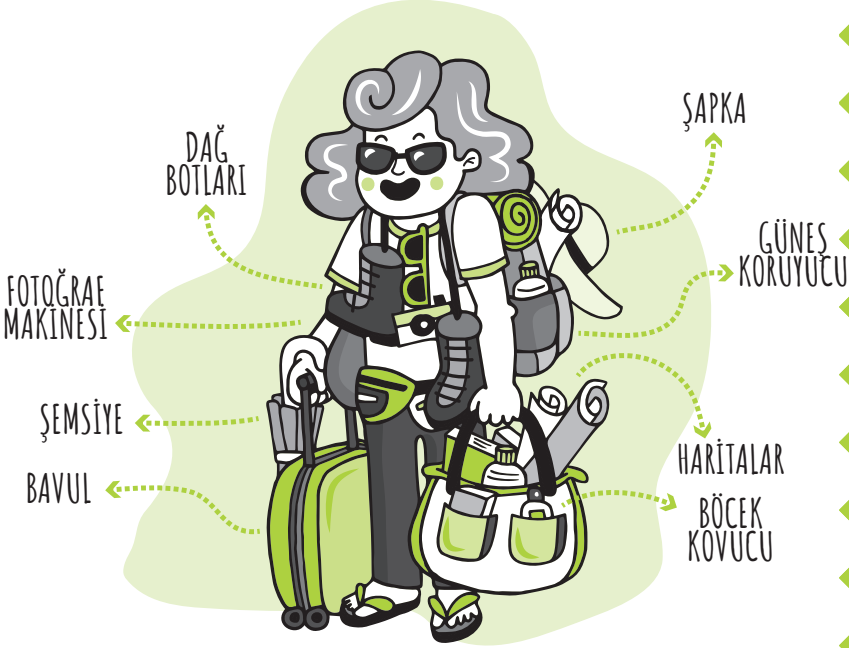

—**Filipinler'e!** Daha azına değil!

Doğrusu, Saturnina Teyze ile Filipinler'e gitmeleri için Ada ve Max'ın anne ve babasını ikna etmek biraz zaman aldı, tam üç hafta! Neyse ki neşeli Saturnina Teyze'nin elde edemeyeceği şey yoktur. Karamsarlığa dirençlidir ve ne olursa olsun tatlılık ve nezaketten şaşmadan herkesi ikna etmenin bir yolunu bulur.

Sonuç olarak rüya gibi bir tatil geçirmeye hazır şekilde oradaydılar: Ada, Max, çok sayıda bavulları, Saturnina Teyze ve onun otuz iki dişini gösteren gülüşüyle birlikte...

-Teyze, sence de gereğinden fazla şey taşıyor musun? İzin ver de biz de bir şeyler taşıyalım,

dedi Ada, bir yandan pek de hızlı olmayan adımlarını Saturnina Teyze'nin telaşlı adımlarına uydurmaya çalışırken.

—Saçmalık, her ayrıntıyı düşünmek gereğinden fazla sayılmaz, başına neler gelecek asla bilemezsin. Haydi acele edin, yoksa uçuş kapısı kapanacak! Max, gözlerini şu gezi rehberinden ayır, takılıp düşeceksin! Hem zaten uçakta okuyacak zamanın olacak. Geç kalıyoruz! Geç kalıyoruz! Geç kalıyoruz!

Max kendi havasındaydı:

—Filipinler’de konuşulan dilin, kökenininin **İspanyolca** ve **Tagalogca**ya dayanan Filipince olduğunu biliyor muydunuz, dedi Max heyecanla. Bizi herkes anlayacak. Max İspanya’dan hiç çıkmamıştı ve başka bir ülkeye, hatta başka bir kıtaya uçma fikri onu büyülüyordu.

İnsanlar, Manila uçuşunun çıkış kapısına kadar havalimanını geçen Ada, Max ve Saturnina Teyze’nin hırıltılarından ve tüm o rengarenk bavullarından oluşan üç kafalı, altı ayaklı ve bin renkli, genetiği değiştirilmiş bir kasırgaya bakıyordu.

Hostes uçuş kapısında onları sakinmiş gibi görünmeye çalışarak karşıladı:

—Endişelenmeyin, **zamanında geldiniz**. Uçuşunuzdaki bir yolcunun bagaj sorunlardan dolayı küçük bir gecikme olacak. Buyurun, uçağa doğru geçin.

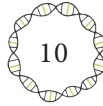
Gerçekten de uçuş kapısının yanında muazzam bir kargaşa vardı: Beyaz giysili ve gelecekte gelen astronotlar gibi koruma maskeleri olan görevliler, içinden gökkuşağı renklerinde bir duman çıkan bir bavulun çevresini korumaya alırken, bir yandan da çok sayıda polis bir kişinin çevresini sarmaktaydı.

—**Teyze, Max, oradaki şey değil mi**, diyerek duradı Ada, Saturnina Teyze onu uçağa doğru sürüklerken. Bakmak için onlara zaman tanımadı.

Sonunda uçağa bindiler. Uçak doluydu.

—Pekâlâ, artık buradayız. Ada, sana pencere kenarı gelmiş, ne şans, dedi Saturnina Teyze.

—Hmm... O zaman seninle yer değiştireyim! Ortada

oturmayı tercih ederim, böylece seninle ve Max'le sohbet edebilirim.

—İşin gerçeği, korkuyor Teyze, Ada uçmaktan korkuyor. Ada, ona dudaklarını sıkarak baktı.

—Bir şey olmaz Ada, ben buradayım, seni korurum. Max, gözleri fal taşı gibi ve ağzı açık kalarak konuşmasını yarıda kesti. Beyaz önlüklü, kimyasal koruma maskeli ve kostümlü iki görevli diğer yolcularda nefret dolu bakışlar uyandıran gökkuşağı dumanlı bavulun sahibini kollarından sürükleyerek koridor boyunca götürüyorlardı. Max'in şaşkınlığı ise koruyucu maskelerden ya da görevlilerden değil, götördükleri adamdan kaynaklanıyordu.

—Ama bu...

—**SIGMA!** diye bağırdı üçü de, sevinçten deliye dönmüş şekilde ona el sallayarak.

O zaman iki yüz elli yolcunun nefret dolu bakışları Saturnia Teyze ve iki yeğenine çevrildi. Sigma, Saturnia Teyze'nin çılgın ve karizmatik bilim insanı komşusu, görevlilerin kollarında yanlarından geçti. Yüzünde, saçında ve kıyafetinde bir gökkuşağı tozu paketi patlamış gibi görünüyordu. En sevdiği seyahat tarağı ile aşırı havalı saçlarını düzelterek en güzel gülüşü ile ilerlemekteydi.

—Çocuklar! Saturnina! **Bu ne sürpriz!** Görevliler onun durmasına izin vermediler ve herkesin bakışları arasında onu arkaya doğru sürüklemeye devam ettiler.

—Haydi, beyefendi, bu uçuşta yeteri kadar gecikmeye sebep oldunuz, haydi arkaya gidiyoruz, başka bir numara daha izin yok!

—Sonra konuşuruz canlarım, dedi Sigma, ışıldayan gülümsemesini kaybetmeden. Arkasına bakarken sendeleyerek ve uçağın koridorunda daha çok protestoya sebep olarak oturacağı koltuğa doğru ilerleyip uzaklaştı.

Uçuş sakın geçti. Ada kalkış sırasında Max'in kolunu öyle bir sıktı ki neredeyse koparacak gibi oldu. Max sesini çıkarmadı, onu şakalarla ve Filipinler'in coğrafyası,

tarihi, gelenekleri ve gezilecek yerleriyle ilgili bilgiler vererek sakinleştirdi. Ada hiç şüphesiz hiçbir şey duymuyordu, ama sonunda sakinleşince Max'e, yolculuğun yarısı boyunca kızarmasına sebep olan sesli bir teşekkürler öpücüğü verdi. Saturnina Teyze kalkıştan çok önce "uçuş moduna" geçti: gözlerini ışıktan koruyan bir bant, kulaklarında tıkaçlar ve boynunu saran şişme bir yastık... Kafası arkaya doğru düşmüş, ağzı açık ve yalnızca Homer Simpson ya da astımlı bir hipopotam

sürüsünün yapabileceği kadar horlayarak uyuya kaldı. Böylece bir yandan Akdeniz üzerinden uçarken ve Asya kıtasına ulaşırken saatler geçti.

Ada ve Max, Saturnina Teyze'yi Mozart'ın trombon için yazdığı Opus 33 Do Major Sonatı'nı horultularıyla yorumlarken yalnız bıraktılar ve uçağın arkasına Sigma'yı görmeye gittiler. Onu doğulu yüz hatlarına sahip, simsiyah düz saçlı, zeki görünüşlü, bakışları canlı, küçük ve çilli burunlu bir kızla heyecanla konuşurken buldular.

—Çocuklar, ben de tam Joselita'ya sizden bahsediyordum. Oturun, oturun. Bak Joselita, bunlar Ada ve Max, yeğenlerinden daha az harika olmayan komşum Saturnina'nın ultra zeki, akıllı, hareketli ve muhteşem yeğenleri. Çocuklar, bu benim yeni arkadaşım Joselita.

—Merhaba, dedi genç kız, Max'i sersemleten bir gülümsemeyle. Ada ise kuzeninin suratını öyle görmekten dolayı gülümsüyordu.

—Ehm... Magadang gabi, dedi Max, cesaretini toplayarak.

—Filipince mi konuşuyorsun, diye alkışladı Sigma. Ada da gülmeye devam etti.

—Yalnızca “iyi akşamlar” demeyi biliyorum ama öğrenmeyi düşünüyorum, diye yanıtladı Max, Ada'ya bir dirsek atarak. Baksana, Sigma, havaalanında ne oldu öyle? Her şeyden önce, Filipinler'e niye gidiyorsun?

—Yavaş, yavaş, ufaklıklar... Üstelik her şey, bizim sevgili kuantum fiziğimizin diliyle söylediğimiz gibi, birbiri ile ilgili ve iç içe geçmiş hâlde, Joselita'ya döndü ve: Geçen sene bu iki avokado ile benim başımızdan geçen maceraları görmeliydin.

—Neyse, çocuklar, artık size anlatayım: Filipinler'e, saygın bir üniversite olan Diliman'da doktora programı dâhilinde ders vermek için fizikle ilgili geliştirdiğim yeni malzemelerle birlikte gidiyorum. Benim harika ve zavalı bavulumda, üniversitede beni ağırlayan profesör Marco Finchi için bir hediye vardı. Grafen ile deneyler yapmak için kullanılan, profesörün ilgilendiği bir madde... Hiç şüphesiz bilinmeyen bir madde ama hiçbir tehlikesi yok. Yalnızca basit karbon atomlarından oluşuyor. Bavul açılınca gökkuşağı dumanları çıkaran kendi buluşum olan bir düzeneği de Profesör Finchi'yi şaşırtmak için eşyalarımın arasına eklemiştim, bilirsiniz böyle şeylere bayılırım. Gelgelelim bir şeyler ters gitmiş olmalı; çünkü mekanizma, her yere gökkuşağı renginde dumanlar saçarak havaalanında patladı. Önemli değil aslında, ama havalimanlarındaki görevliler çok gergin oluyor. İşin aslı, olanlar çok da eğlenceliydi, diye gülümsedi Sigma, o esnada yolculardan biri “eğlenceli” kelimesini duyar duymaz öfkeyle soluk verdi.

—Sigma, inanılmazsın, dedi Ada. Kimin aklına havalimanından gazlar çıkaran bir düzenek geçirmek gelir? Seni uçağa almayabilirlerdi.